

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tamăduirii

parohiaizvorultamaduiriiibotosani@yahoo.com

izvorultamaduiriiibotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tamăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

23 APRILIE 2017

APARE

DUMINICA

NR. 17 (689) † ANUL XIV

NU ESTE MINCIUNĂ CREDINȚA NOASTRĂ!

Domnul meu și Dumnezeuul meu!

Sfântul apostol Toma a fost necredincios, dar a devenit credincios și astăzi sărbătorim pipăirea lui. În zilele noastre există mulți necredincioși. O minciună, zic ei, este religia; popii își bat joc de oameni, exploatează poporul... Cred că în felul acesta vor șterge credința. Noi ce vom răspunde?

Vom aminti câteva lucruri simple.

1. Apa. Omule nemulțumitor, bei apă? Te-ai gândit cine dăruiește apa? Dacă vor seca izvoarele, vom cere apă. În anii de demult oamenii credeau; înainte de a bea apă, își făceau semnul crucii. Ați văzut acum pe cineva ca înainte de a bea apă să-și facă cruce? Nimic! Cu înghițitura în gură și-L înjură pe Hristos. În timp ce păsărica bea apă și își înalță căpșorul ei la cer ca și cum ar spune: „Hristoase, îți mulțumesc.” Tu de ce nu crezi?

2. Soarele. Auzi colo, zic unii, „prin ușile încuiate” să intre Hristos? Este de necrezut, inadmisibil... De necrezut? Era o ghicitoare: „Îmi încui căsuța și hoțul este înăuntru”. Cine este hoțul? Soarele! Acesta trece prin geamuri fără să le spargă și este în casă. Deci și soarele strigă: „Hristos a înviat!”

3. Aerul. Casa este închisă, dar aerul tot intră. Cum? Printr-o crăpătură. O găurică să găsească, trece și ajunge până în cele mai de jos ale pământului. Așadar, cel care a făcut aerul și soarele, n-ar fi putut El însuși să intre „prin ușile încuiate?”

4. Copacii. Iarna sunt goi – uscați, dar primăvara? „Astăzi primăvara miresmiește” (Cântare la Duminica lui Toma). Fiecare frunză care iese, fiecare floare, fiecare fruct, toate strigă „Hristos a înviat!”

5. Sămânța. Plugarul o îngroapă în brazdă precum groparul pe cel mort. Sămânța putrezește, și după aceea învie și răsare. De fiecare dată când încolțește un spic – o tulpină, zice „Hristos a înviat”. Tu te îndoiești?

6. Oul pe care îl împărțim de Paști. Are o importanță. De ce? În ou este îngropat, închis ca într-un mormânt cu placă de marmură, un puișor. Cloșca îl încălzește și apoi – după 40 de zile – iată-l, cu cioculețul lui sparge coaja; doar ce iese afară, e ca și cum ar cânta ciripi „Hristos a înviat”.

7. Dispozitivele electronice (radioul și televizorul, calculatorul, telefonul mobil). Toate sunt închise, dar numai printr-un buton casa se umple de voci și de imagini de la marginile pământului. Cum se întâmplă, ce zice știința? Există semnale, unde radio, unde electromagnetice, cărora Dumnezeu le-a dat puterea de a aduce toate acestea în casă. Zidirile pot să se miște așa, iar Creatorul nu poate?

SFÂNTUL GHEORGHE ȘI BALAURUL

Cel care avea să devină mai târziu Sfântul Gheorghe a fost un capadocian ce a făcut parte din armata lui Dioclețian. Când împăratul a început să prigonească pe creștini, Gheorghe și-a declarat public convingerile. El era un creștin ardent și gata pentru orice sacrificiu. Deși istoriografia este extrem de săracă în ce-l privește, circulă o grămadă de minuni și evenimente supraomenești pe care le-ar fi trăit. Un preot din secolul V a spus: Numele Sfântului Gheorghe este onorat de credincioșii de pretutindeni, dar adevăratele sale fapte sunt știute numai de Dumnezeu. Martirajul lui este extrem de discutat, adesea în culori vii și mitologice. Stoicismul de care a dat dovadă în fața torturii a atras atenția contemporanilor. Se spune că până și Alexandra, soția lui Dioclețian, s-a încreștinat după ce i-a văzut exemplul.

Reprezentările iconografice bizantine pe de o parte, picturile renescentiste pe de altă parte, scot în evidență importanța temei. Interesant este modul în care acesta apare. Întotdeauna călare, întotdeauna cu o sulită (sau o sabie) în mână, întotdeauna în luptă cu balaurul. Atât personajul cât și calul sunt încordați. Extensia calului pare maximă, iar concentrarea călărețului de asemenea. Balaurul are, la rândul său, o ferocitate cumplită. Scena creează un suspans teribil, prin elocvența și plasticitatea ei. În fond, intenția artistică este să înțelegi principiul: ori Gheorghe îl omoară pe balaur, ori invers. Suntem în fața unei lupte pe viață și pe moarte. Binele și răul își dispută supremația. Dar, cum este de așteptat, binele învinge. De-a lungul Evului Mediu mai ales, astfel de reprezentări erau entuziasmante. Creștinismul învinge ocultismul; sfinții răpun vrăjitorii; albul domină negrul. Și azi probabil că ar trebui să percepem tot cam în felul acesta lucrurile. Numai că, spre deosebire de varianta tradițională, fiecare creștin ar trebui responsabilizat. Biserica lui Hristos trebuie să fie ofensivă. Încrâncenarea este tot mai aprigă, dar și izbăvirea se apropie. Balaurului postmodern i s-au înmulțit capetele și este tot mai viguros, dar nici noi nu suntem orfani. Duhul Sfânt este cu noi, iar Cuvântul lui Dumnezeu ne slujește drept armă. Am face bine să depășim semnificația onomastică a acestei zile. Ar fi de dorit să ne avântăm în luptă cu și pentru Dumnezeu.

